

— Не, Раданчо, не ми е тѣсно никакъ. Раданчо погледа, погледа насамъ-натамъ, помисли нѣщо мълчаливо и пакъ рече:

— Значи, мамичко, твоео мѣсто е много удобно, нали?

— Да, мило, тукъ ми е много удобно. Но ти не се безпокой за мене, Раданчо.

— Ами, виждашъ ли, мамо... щомъ твоео мѣсто е удобно, чакай азъ да седна тамъ, а ти ела тукъ.

Раданчо избута мама си и безгрижно седна на мѣстото ѝ.

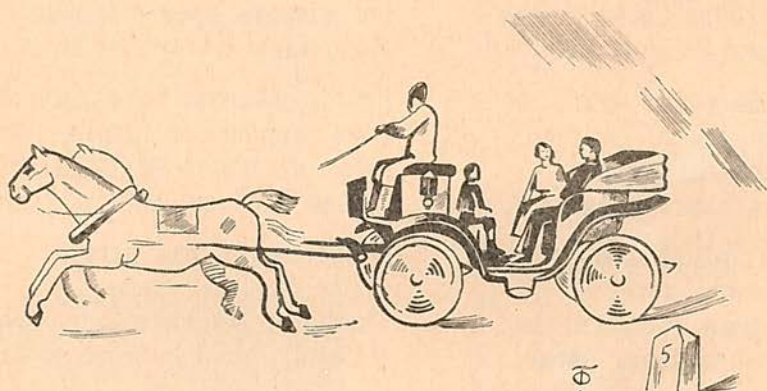
ябълчица? съ усмивка запита пакъ вуйчото.

— О, чудесна, вуйчо, — отвърна момченцето, като си преглътна слюнката. Раданчо мислѣше, че за него бѣлять ябълката и само чакаше, кога ще му я подаде вуйчо му.

Вуйчо Ваню спокойно рѣжеше и все така се усмихваше.

— Ами ти, Раданчо, обичашъ ли ябълките? — рече вуйчо му и очисти едно хубаво рѣзенче срещу Раданча.

— Ооо, много, много ги обичамъ, вуйчо — отвърна лако-

Майката не каза нищо, само потѣжно наведе глава.

Вуйчо Ваню отвори бавно чантата си, извади една червена ябълка съ чуденъ аромат. Като вадѣше отъ джеба на джилетката си малко ножченце, вуйчото попита спокойно Раданча:

— Какво е това, вуйчовото момченце?

— Ябълка, вуйчо, — радостно рече Раданчо и се облиза.

Вуйчо Ваню почна да реже ябълката.

— Е, какъ ти се види тая

мото момченце и се приготви да вземе сладкото рѣзенче.

— Ами... ще си похвнешъ ли отъ ябълчицата, вуйчивото? Раданчо жадно посѣгна съ ржка къмъ ябълката. Въ тоя мигъ вуйчо Ваню лапна сочното рѣзенче, като се престори, че не забелязва Раданчовата ржка.

— Ее, какъ ти се струва, Раданчо, дали е сочна?

— Ссоч... сочна, трѣбва да е вуйчо Ваню, задавено отъ слюнки отвърна момченцето. Вуйчо Ваню очисти още едно рѣзенче. Той го приближи до